δυνηθῇ τὸ Συμβούλιον ν' ἀπομακρύνῃ σύμφωνα μὲ τὸν Νόμον ἀπὸ τοῦ Δήμου πᾶσαν ζημίαν;

Τοιαύτη ἡ οὐλεμαδικὴ λογικὴ, στηριζομένη ἐπὶ μιᾶς **πλάνης** καὶ ἑνὸς **σοφίσματος,** διότι τοῦτο ἀνέκαθεν προσδιάζει εἰς τοὺς ἀνεκαθεν στρεβλωτὰς καὶ διαφθορεῖς παντὸς νόμου δικηγόρους: πλανᾶσθαι καὶ σοφιστεύεσθαι. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Φιλήμων εἶνε ἐκ τῶν ἀριστευσάντων ἐν τῇ Νομικῇ, διὰ τοῦτο ὡς ἄριστα πλανᾶται καὶ σοφιστεύεται.

Ἐπὶ τῆς πλάνης. Ἡ ἐξέλεγξις προϋποθέτει λογαριασμούς, κύριοι οὐλεμάδες, ναὶ ἢ ὄχι; Λοιπὸν, κατὰ τὸν νόμον, δύο καὶ μονο ἔχομεν λογαριασμοὺς τοῦ Δήμου: ὁ λογαριασμὸς τὸν ὁποῖον (ἄρθρ. 110) ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ καταστρώνει *τὸ πολὺ 2 μῆνας μετὰ παρέλευσιν τοῦ ἔτους*, καὶ ὁ «παρὰ τοῦ δημάρχου (ἄρθρ. 111) ὕστερα καταστρωμένος λογαριασμὸς **τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως.**» Λογαριασμὸς τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως! Εἶνε τοῦτο σαφὲς, ἢ ὄχι; Ὁ λογαριασμὸς αὐτὸς, περὶ οὗ ὁμιλεῖ ὁ νόμος, ὠνομάσθη ἔπειτα ἐπὶ τὸ νεωτερικώτερον *ἀπολογισμός*. Καὶ τώρα τίς δὲν γελᾷ, ὅταν διαβλέπῃ τὴν ἀπὸ σκοποῦ πλάνην τῶν οὐλεμάδων διϊσχυριζομένων: ἄλλο=δημοτικὴ διαχείρησις καὶ ἄλλο ἀπολογισμός. Καὶ ὅτι αὐτὸν δικαιοῦνται ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἐκείνην δὲ ἑκατὸν φορὰς τὴν ἡμέραν καὶ ἄλλας ἑκατὸν τὴν νύκτα νὰ ἐξελέγχουν! *ἀπολογισμὸς* ἄνευ τῆς διαχειρίσεως δὲν θὰ πῇ τίποτε· εἶνε ἕνα ἀγγοῦρι, τὸ ὁποῖον κρέμεται μοναχό του εἰς τὸ κενόν. Συμβιβάζεται τοῦτο μὲ τὰς φυσικὰς γνώσεις τοῦ κ. Φιλήμονος; Ἢ πρέπει ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τὸν ἠλεκτρισμόν, ὃν γεννᾷ ἡ κατὰ Δημάρχου ἀντιπολίτευσις; Ὁ ἑρμηνευτὴς τοῦ νόμου σας Ἀντωνιάδης εἶνε ἐπίσης σαφὴς ὅσον καὶ ὁ νόμος: «Ὁ δὲ Δήμαρχος, λέγει, ὀφείλει »νὰ συντάξῃ καὶ νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὸν μετὰ τοῦ ἰδικοῦ του »τὴν 20 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἔχῃ ἀμφοτέ»ρους διὰ νὰ τοὺς ὑποβάλῃ εἰς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τὴν » ά. Ἀπριλίου, *καθ' ἣν συνέρχεται τοῦτο πρὸς ἐξέτασιν »καὶ ἐκκαθάρισιν τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ* **καὶ πρὸς »ἐξέλεγξιν τῆς δημοτικῆς διαχειρίσεως τοῦ δη»μάρχου.»**

Ὥστε μόνον τὴν ά. Ἀπριλίου δικαιοῦται τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον νὰ ἐξελέγξῃ τὴν δημοτικὴν διαχείρησιν. Οἱ δικηγόροι, οἵτινες ποῖοι ὀλίγον ποῖοι πολὺ πάσχουν ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς παραφροσύνης, τὸ λεγόμενον λογοδιάρροια, δύνανται καὶ μετὰ τὰ ἐναργῆ αὐτὰ κείμενα νὰ ἐξακολουθοῦν *τσαμπουκοῦντες*· ποιὸς τοὺς ἀκούει;

Ἐπὶ τοῦ σοφίσματος. ἤτοι, πῶς θὰ ἐπάγρυπνῇ τὸ Συμβούλιον, ὅταν δὲν ἔχῃ ἀένναον τὸ δικαίωμα τοῦ ἐξελέγχειν; Πρῶτον δὲν ἐπιτρέπεται τὸ ἐρώτημα μὲ τὸν ἔνοχον σκοπὸν τοῦ καταλύσαι ρητὸν ἄρθρον τοῦ νόμου, διότι ἕκαστος νόμος εἶνε ἓν σύνολον, καὶ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἄρθρων του δὲν ἐπιτρέπονται πυγμαχίαι ὡς μεταξὺ τοῦ παλαιστοῦ Βοῦργερ καὶ τῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ. Τοῦτο φονεύει ἐκεῖνο· αὐτὸ πάγει εἰς τὰ μυθιστορήματα· ἀλλὰ δὲν πάει εἰς τοὺς νόμους· ἀλλὰ τὸ ἐξ ἐθελοβλακείας τεθὲν ἐρώτημα ἔχει ρητὴν ἀπάντησιν ταύτην: ὅτι ἐν περιπτώσει Δημάρχου καὶ Εἰσπράκτορος σπαταλώντων ἐκ συνεννοήσεως τὸν δημοτικὸν πλοῦτον, ὁ Νόμος ἐφρόντισε νὰ δώσῃ τὸ δικαίωμα τοῦ πάντοτε ἐξελέγχειν, ὅπερ ρητῶς ἠρνήθη εἰς τὸ Συμβούλιον, νὰ δώσῃ, λέγομεν, εἰς τὴν προϊσταμένην ἀρχὴν, ἤτις, κατὰ τὴν ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1852 ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ἔχει τὸ δικαίωμα *ὁσάκις* κρίνῃ ἀναγκαῖον νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ δημοτικὰ ταμεῖα καὶ νὰ ἐλέγχῃ τὴν διαχείρησιν τοῦ Δημάρχου. Νομίζετε, κύριοι οὐλεμάδες ὅτι ὁ Δήμαρχος καταχρᾶται; Ἀποτάθητε εἰς τὸν Νομάρχην. Δὲν εἰσακούεσθε; Ἀπευθυνθῆτε εἰς τὸν Ὑπουργόν! Ἀποκρούεσθε καὶ ἀπὸ αὐτόν; Ἐλᾶτε εἰς ἡμᾶς καὶ ἀποκαλύψατε τί συμβαίνει!

Τ' ἀνωτέρω λοιπὸν ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ Δήμαρχος εὑρίσκεται ἐν τῷ δικαίῳ, ἐναντίον τῶν ἕνδεκα οὐλεμάδων τοῦ

---

126 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 126

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 557)

Ὁ Ραοὺλ ἐμελλε νὰ ἐξορμήσῃ, ἀλλ' ὁ Λανδρὺ τὸν ἀνέστειλεν.

— Ἡσυχάσατε, εἶπεν· ἀπὸ δύω ὡρῶν ἡ ἀδελφή σας δὲν εἶναι πλέον ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, εὑρίσκεται νῦν πλησίον τῆς μητρός σας.

— Ὄχι, ἡ Ἐρριέττη εἶναι ἐδῶ· κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς της διὰ τῆς κρυφίας θύρας ἐφοβήθη μήσαν κατ' αὐτῆς παγίδα καὶ δὲν ἀνεχώρησεν. ἔστη·

Ὁ Λανδρὺ ἐξέβαλεν ἐπιφώνησιν καὶ ὥρμησεν ἔξω τοῦ δωματίου. Ὁ Ραοὺλ ἠκολούθησεν αὐτῷ.

Ἡ οἰκία ἦν νῦν πλήρης κραυγῶν. Ἐξωθεν ἀνήρχετο θόρυβός τις ὑπόκωφος. Εἶχον ἀκούσει τὴν ἐκπυρσοκρότησιν οἱ διαβᾶται καὶ ἐσταμάτων πρὸ τοῦ μεγάρου. Ἡ ὑπηρέτρια, ἥτις ἐξήρχετο τοῦ δωματίου τοῦ βαρόνου, κατήρχετο τὴν κλίμακα λυσίκομος, παράφορος ἐκ τοῦ τρόμου.

Ὁ Λανδρὺ διῆλθε, χωρὶς νὰ σταθῇ, χωρὶς μάλιστα νὰ παρατηρήσῃ πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ δωματίου τοῦ αὐτοκτονήσαντος, ὅπου δύο ὑπηρέται παρετήρουν τὸ τοῦ κυρίου των αἱματόφυρτον πτῶμα.

Ὁ Λανδρὺ καὶ ὁ Ραοὺλ διηυθύνθησαν ἐν σπουδῇ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἐρριέττης, τοῦ ὁποίου πᾶσαι αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταί. Παντάχοῦ ἐζήτησαν, ἐφώνησαν, ἀλλ' οὐδέν.

Ἡ νεᾶνις εἶχε γίνει ἄφαντος.

Ὁ Λανδρὺ ἀφήσας τὸν Ραοὺλ καὶ ἐξακολουθῶν τὰς ἀνωφελεῖς ἐρεύνας του ὥρμησεν εἰς τὴν κρυφίαν κλίμακα. Αἴφνης ἰδὼν φωτιζομένην αὐτὴν καὶ ἀκούσας κρότον ἐσπευσμένων βημάτων.

— Ἄ! εἶναι αὐτὴ, ἀνέκραξε.

Καὶ ἐξέβαλεν ἀναστεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Ἡτοιμάζετο νὰ καταβῇ τὴν κλίμακα, ἵνα παρακολουθήσῃ τὴν νεάνιδα, ὅτε αἴφνης τρεῖς κεφαλαὶ ἀνθρώπων ςφάνηςαν.

Ἦσαν ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, ὁ υἱός του καὶ εἷς ὑπηρέτης φέρων φανὸν τῆς ἁμάξης.

Ἐξερχόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πέδρο Κάστορα, ὁ κ. Βιολαὶν εἶχεν ἀναβῇ ἐπὶ τῆς ἁμάξης τοῦ μαρκησίου μετὰ τούτου, τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ Ἰωάννου.

Μετέβαινον δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βιολαὶν ὅπου, κατὰ τὰς δοθείσας διαταγὰς, ὁ μαρκήσιος ἤλπιζεν ὅτι θὰ εὕρῃ τὴν Ἐριέττην πλησίον τῆς μητρός της. Ἐπεθύμουν νὰ προξενήτωσιν ἔκπληξίν τινα εἰς τὸν βαρόνην. Μὴ προσειδο-

Δήμου. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ὁ κ. Νομάρχης, εἰς ὃν ἐξεκαλέσθη ἡ ὑπόθεσις, θ' ἀποδειχθῇ ἀρκετὰ *ὀλίγον* νομομαθής, διὰ νὰ δικαιώσῃ τὸν Δήμαρχον σύμφωνα μὲ τὸ ρητὸν γράμμα τοῦ Νόμου.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΓΥΘΕΙΟΥ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Γύθειον, 27 Αὐγούστου.

Θάνατοι ἀπὸ διαβάσματα παπάδων — Λύκοι — Σωράϊκο ἐν νεκροταφείῳ — Φόνος διὰ μίαν καρπούζαν ἢ δι' ἓν τσίμπημα.

Εἰς σὲ, φίλτατον «Μὴ Χάνεσαι» τοῦ ὁποίου αἱ πύλαι, ὡς φιλανθρώπου οἴκου, εἰς πάντας τοὺς *πιστοὺς* ἀνοίγονται, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπωΐου, ὡς *λαμπίκου* ἡτύχως τὸ τῆς ἀληθείας καὶ κοινωνικῆς προόδου θεῖον ρευστὸν ἀπορρέει, τὰς ὀλίγας μου ταύτας λέξεις μετὰ Δελιγιαννικῆς ὑποκλίσεως προσφέρω.

Δὲν θὰ γράψω περὶ καταστρεπτικῆς τινος βροχῆς· διότι ὁ τόπος μας καίπερ ἔχων πολλοὺς πύργους καὶ τέσσαρα νησιὰ δὲν παράγει ὅμως οὔτε τὸ ἑκατομμυριοστὸν τῆς σταφίδος καὶ τῶν σύκων τὰ ὁποῖα εἰς μόνον Πύργος καὶ ἕνα Νησὶ ἀλλαχοῦ παράγουσιν, οὔτε περὶ Βελενδζισμῶν, ὄχι διότι στερούμεθα Βελενδζῶν διοτι θὰ ἐκοκκαλιάζαμεν ὅλοι τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ διότι οὗτοι καλύπτονται ὑπὸ τοῦ ἀδιαβρόχου τῆς *σμικρότητος* πέπλου. Οὐχ ἧττον ὡς μηδενιστικὴν βόμβα, θὰ σοὶ ρίψω τὴν παράδοξον εἴδησιν: «ὁ Θεὸς στρατολογεῖ...» Ἀφ' οὗ διὰ Φελλάχων ὡς μᾶλλον φαίνεται, ἀποφασιστικῶν καὶ τῶν ἀδιαλύτων αὐτοῦ ταγμάτων συνεπλήρωσε τὰς τάξεις, καλέσας αὐτοὺς διὰ τῆς χολέρας, ὡς *στρατολογικῆς ἐπιτροπῆς*, ἐπιδιδούσης ἀντὶ διαταγῆς πορείας «μικρὸ κόψιμο,» καὶ διὰ διαφόρων, ἀρκούντως ἐν τῇ τῶν *εὐλογιώντων* σχολῇ τὴν ἑαυτῶν καρτερίαν ἐπιδειξάντων, τας τῶν βαθμοφόρων, πρὸς οὓς τὰς *φλυκταίνας*, ὡς διακριτικὰ τοῦ βαθμοῦ των σημεῖα, ἐδωρήσαντο, ἐσκέφθη καὶ περὶ τοῦ ἀγγελικοῦ αὐτοῦ ἐπιτελείου, καὶ, καπανοήσας, ὀλίγον ἀργὰ ἴσως, τὸ πετσωματικὸν τῶν μοναχῶν φρόνημα, ἀπέσχεν αὐτῶν, προτιμήσας νεαρὰ, ὡς καινούργιους ἀξιωματικοὺς ἀπὸ τῆς τῶν Εὐελπίδων Σχολῆς, πλάσματα, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡμέραις μᾶς ἁρπάζει περὶ τὰ **τεσσαράκοντα παιδάκια**. Μᾶς ἔφυγαν χωρὶς διφθερίτιδος ἢ κοκκίτιδος, ἀλλα με ἁπλαῖς ἁπλαῖς ἀρρωστιαῖς σαράντα ἀγγελάδια, μᾶς ἀπεχαιρέτισαν ὅλα μὲ τὸ γλυκό τους χαμόγελο, καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ τὰ γέλοιά μας, τὰ παιγνίδια μας, ἡ ἐλπίδες μας, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τὰ κρατήσουν οὔτε τὰ φιλήματα τῆς μάνας, οὔτε αἱ προσπάθειαι τῶν καλῶν ἀληθῶς ἰατρῶν μας καλουμένων συνήθως ἀκαίρως, μετὰ τὰ ψυχοσωτήρια δηλαδὴ διαβάσματα τῶν παπάδων, ἅτινα σπανίως θαυματουργοῦντα, χρησιμεύουσι συνήθως ὡς εἰσαγωγικὸς πρόλογος τοῦ στερεοτύπου δράματος, (ἢ μελοδράματος παρ' ἡμιν ὅπου τὸ μοιρολόγι δίνει καὶ παίρνει) ἡ «κηδεία», ἀπὸ τοῦ ὁποίου προχθὲς μᾶς ἔδιωξεν, ὡς τὴν κυρίαν Ἀνζελ ἀπὸ τῶν «Ὀλυμπίων, ὄχι ἡ ἀστυνομία, ἀλλ' ἡ εὐλογία, ἥτις ἐπὶ πολὺ περὶ τὴν πολιν μας περιφερομένη ὡς λωποδύτης περὶ κατοπτευομένην οἰκίαν καὶ μὴ τολμῶσα νὰ εἰσέλθῃ, ἐπήδησεν ἐπὶ τέλους ὡς διάβολος τοῦ Φάουστ· καὶ ἐννέα ἐν σμικρῷ, εἰς ἐξωκκλήσια μακραν τῆς πόλεως ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις ἐξώρισεν, ὁπόθεν ἐν τρισὶν ἡμέραις, νεαρὰ καὶ εὐάρεστος γυνὴ ὑπὸ τοῦ θανάτου ἁρπάζεται... Ἀλλ' ἄφινω, καὶ ἴσως δὲν ὤφειλον, τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ μὲν, ὡς κοινότατον πλέον ἀτυχῶς ἐν Ἑλλάδι, τὸ δὲ, διότι ἐλπίζω ὅτι ταχέως θέλει μᾶς ἀφήσει καὶ αὐτὸ χάρις εἰς τὰς ἀξιεπαίνους ἐνεργείας τῶν ἀρχῶν μας, καὶ τὰ φιλάνθρωπα τῶν κατοίκων αἰσθήματα.

Μετὰ ταῦτα, ἀφ' οὗ en passant σοὶ εἶπω ὅτι ἐδῶ καὶ

ποιηθεῖσα περὶ τῆς χαρᾶς, ἣν ἐπεφύλαττον αὐτῇ, ἡ βαρόνη κατεκλίσθη τῇ δεκάτῃ καὶ ἡμισείᾳ ὥρᾳ. Ἡ Σουσάνα ἐπηγρύπνει ἀναμένουσα τὴν ἐπάνοδον τοῦ πατρός της. Παρ' αὐτῆς δὲ ἔμαθον ὅτι ἡ Ἐρριέττη δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ μέγαρον Βιολαίν.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἠθέλησε νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχίαν του. Ὁ Ἰωάννης γίνει ὠχρὸς ὡς νεκρός.

— Πάτερ μου, ἀνέκραξεν, ἂς ὑπάγωμεν μόνοι νὰ ζητήσωμεν τὴν Ἐρριέττην.

— Πρέπει νὰ μάθωμεν διατί δὲν εἶναι ἐνταῦθα καὶ τί συνέβη, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος.

Ἀφήσας τὴν μαοκησίαν μετὰ τοῦ κ. Βιολαίν καὶ τῆς Σουσάννης, ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ υἱός του ἐπέβησαν τῆς ἁμάξης καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Ποντιὼ, ὅπου κατέβησαν. Τὸ ὄχημα εὑρίσκετο πάντοτε ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ. Ὁ ἡνίοχος ἐπὶ τῆς ἕδρας του, ἀνέμενε πιστὸς εἰς τὸ δοθὲν αὐτῷ ἐπίταγμα. Ἀναγνωρίσας τοὺς κυρίους του κατέβη κάτω ἀπὸ τῆς ἕδρας αὐτοῦ.

— Ποῦ εἶναι, ὁ Φιρμῖνος, ἠρώτησεν.

— Εἰς τὴν θέσιν του, κύριε, ἡ νεᾶνις δὲν ἐξῆλθεν ἀκόμη τῆς οἰκίας καὶ ὡς βλέπετε ἀναμένομεν πάντοτε. Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω καλῶς τί συμβαίνει εἰς τὸ μέρος τοῦτο· πρὸ δύο ἢ τριῶν λεπτῶν ἤκουσα πυροβολισμόν.

Ὁ Ἰωάννης ἀνετινάχθη.

— Ἄ! πάτερ μου, ἀνέκραξεν, ἔντρομος, ἐφόνευσε τὴν θυγατέρα του!

— Συγκράτησον τὸν ἑαυτόν σου, Ἰωάννη, θάρρος, υἱέ μου, θάρρος!

— Μάλιστα, ἔλθετε, ἔλθετε ταχέως.

— Ἡ ὁδὸς εἶναι σκοτεινὴ, εἶπεν ἡ ἡνίοχος, ἀναμείνατε.

Ἀπέσπασεν ἕνα φανὸν ἐκ τοῦ ὀχήματος καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν νεανίαν.

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς εἰσῆλθον εἰς τὴν στενωπὸν πορευόμενοι ταχέως. Ἐν τῷ βάθει αὐτοῦ εὗρον τὸν Φιρμῖνον, ὅστις καλλίτερον τοῦ ἡνιόχου εἶχεν ἀκούσει τὴν ἐκπυσοκρότησιν καὶ ἐρωτηθεὶς ἐπὶ τέλους ἀπήντησεν.

— Ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐγένετο ὁ πυροβολισμός· ὑπάρχει ἓν κακούργημα.

— Ἡ αὐτοκτονία, ἐψιθύρισεν ὁ μαρκήσιος.

— Φιρμῖνε, ὑπέλαβε, λάβετε τὸν φανὸν καὶ ἀκολουθεῖτε ἡμῖν.

Καὶ οἱ τρεῖς ἀνῆλθον τὴν κλίμακα καὶ ἄνω αὐτῆς εὑρέθησαν ἀπέναντι τοῦ Λανδρύ.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν ἐνταῦθα; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Ὁ βαρόνος ἀνετίναξε τὸ κρανίον.

Τοιοῦτον ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ τέλος του! Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ μὴ φανῇ πολὺ αὐστηρὸς εἰς αὐτόν!

— Ἡ Ἐρριέττη, ἡ Ἐρριέττη ποῦ εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης μὲ φωνὴν περίλυπον.

οἱ λύκοι ἐσήκωσαν κεφάλι μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὰ τρυφερὰ ἀρνάκια ἀλλ' ἐπιτιθέμενοι, ἔτσι καλὰ καθούμενα, καὶ κατ' ἀνθρώπων, ὡς οἱ μώλωπες συμπολίτου μας τρανῶς μαρτυροῦσιν, ὅτι τὸ νεκροταφεῖον μας μετεβλήθη εἰς χρυσορυχεῖον ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὐχὶ ὄγκοι χρυσοῦ ἀκατέργαστοι ἀλλὰ δωδεκὰς λιρῶν τουρκικῶν καὶ γαλλικῶν εἰκοσαφράγκων, τίς οἶδε ὑπὸ ποίου καλῶς καὶ ὑπὸ τὰ μνῆμα ἐν τῇ τσέπῃ τηρηθέντων, ὑπὸ τυχηροῦ τυμβωρίχου ἐξήχθησαν· καὶ ὅτι οἱ ναῦται τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς Πανελληνίου ἑταιρίας «Μακεδονία» ἐμαχαίρωσαν προχθὲς ἐν αὐτῷ τῷ ἀτμοπλοίῳ νέαν τινὰ συμπολίτην μας κατὰ μικρὰν συμπλοκήν, τὴν ὁποίαν «κλοπὴ καρπούζας» ἐκ μέρους ἐκείνων, ἢ «ταίμπημα οὐζλας» ἐκ μέρους αὐτῶν, προεκάλεσεν, ἀφίνω τὰ λοιπὰ διὰ ἄλλοτε καὶ σπεύδω νὰ κατακλιθῶ, διότι μεσονυκτίου ἤδη ὄντος, φοβοῦμαι μὴ ξαναβγῇ τὸ *Φάντασμα* τὸ ὁποῖον ἤκουσε νὰ *μουγκρίζῃ* κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν προγενεστέρας νυκτὸς εἰς τὴν γειτονιά μας σεβάσμιος ἱερεύς· ὅστις ὅμως δὲν ἐκέρδισε, πρὸς τιμὴν τῆς ἀληθείας, ἀπὸ αὐτό, παρὰ τρεῖς δεκάρας, διὰ τρεῖς *παρακλήσεις*· διότι ἡ κατεργάραις ἡ γυναῖκες δὲν ἠξεύρω σὲ ποῖο ἡμερολόγιο τοῦ Διαβόλου εὗρῆκαν γραμμένο ὅτι τρεῖς *μόγον* παρακλήσεις πρέπει νὰ γείνουν γιὰ νὰ «σταυρωθῇ τὸ κακὸ», ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὔχου νὰ φυλάττουν ἡ εὐχαὶ τῶν παπάδων τὸ ἀγαπητόν σου.

Ὀρτίκι

ΧΡΟΝΙΚΑ ΣΠΑΡΤΗΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σπάρτη, 27 Αὐγούστου.

Ἐξακολούθησις τῆς Εὐλογίας — Ἡ πριγκήπισσα Θηρεσία — Φόνος — Θάνατος ἐκ πείνης.

Ἡ εὐλογία προχωρεῖ φονεύουσα καθ' ἑκάστην δέκα ἕως δώδεκα!

Ἀφοῦ δὲ γείνῃ καὶ συγχρωτισμὸς κατοίκων χωρίων προσβεβλημένων ὑπὸ τῆς νόσου μετὰ τῶν κατοίκων τῶν ὑγειῶν ἐν τῇ ἐν Μιστρᾷ γενομένῃ τριημέρῳ πανηγύρει, ἐν ᾧ χωρικοὶ καὶ κύριοι καὶ κυρίαι καὶ ἄμαξαι καὶ ἔμποροι καὶ χωρικαὶ καὶ γαϊδουράκια καὶ μπουζούκια καὶ κρασὶ καὶ νταούλια καὶ κομπογιαννίταις καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε, τότε θὰ ἔχωμεν τὴν δεσποινίδα εὐλογίαν καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν χάρις τῇ πυρετώδει τῶν ἁρμοδίων δραστηριότητι.... πρὸς ἐξάπλωσίν της.

Τὴν πρὸς τὴν εὐλογίαν ὅμως προσοχὴν ὅλου τοῦ κόσμου ἀπέσπασαν πρὸς στιγμὴν δύο γεγονότα:

Τὸ ἓν εἶναι ἡ ἄφιξις τῆς πριγκηπέσσης Θηρεσίας, ἣν ἡμεῖς δὲν θὰ παρετηροῦμεν, ἂν ἕνεκα αὐτῆς δὲν ἐκαθάριζεν ὁ δήμαρχος τὴν τόσῳ πρὸς τὰ βουσπάσια τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Αὐγείου ὁμοιάζουσαν πόλιν μας. Πτωχοὶ φορολογούμενοι! ἡ μύτη μιᾶς βαυαρέζας ἐθεωρήθη εὐαισθητοτέρα ὅλων τῶν μυτῶν τῶν κατοίκων τῆς πόλεως. Διάγνωσις τοῦ Δεωπούλου καὶ αὐτή.

Τὸ ἄλλο εἶναι ὁ ρωμαντικὸς φόνος ἑνὸς νέου ὑπὸ τὴν σκιὰν ἑνὸς γερο-πλατάνου, τὴν ὥραν καθ' ἣν τὰ πουλιὰ ἀπεχαιρέτιζον τὴν ἡμέραν καὶ τ' ἄστρα ἐχαιρέτιζον τὴν νύκτα. Τὰ αἴτια ἄγνωστα. Ὁ φονεὺς δὲν ἀνεκαλύφθη, ἕνεκα τῆς παραδόξου συμφωνίας ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Μιστρᾶ, νὰ τὸν ἀποκρύψουν. Ὁ ἀναχριτὴς κ. Γαληνὸς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Βράτιμος ἐργάζονται δραστηρίως.

Καὶ μία ἐξαίρεσις. Τὸ ταχυδρομεῖόν μας τακτικώτατον. Συγχαρητήρια πρέπουν εἰς τὸν ἠλεκτρικῆς δραστηριότητος καὶ αὐστηρᾶς τιμιότητος διευθυντὴν Ἀθανασόπουλον καὶ εἰς τὸν γραμματοκομιστὴν Καισάριον, τὸ πάντοτε γελῶν γεροντάκι, τὸν θερμὸν τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» λάτριν, τὸν δη-

---

— Ὁ ἀδελφός της καὶ ἐγὼ ζητοῦμεν αὐτὴν, ἀπήντησεν ὁ Λανδρὺ, κρύπτων οὐχὶ ἐπιτηδείως τὴν ἀγωνίαν του.

Ὁ μαρκήσιος λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ του καὶ σφίγξας ἰσχυρῶς.

— Θάρρος, εἶναι κατ' αὐτὸ νέα δοκιμασία, ἐγὼ ἰσχυρός!

Ἔπειτα ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Λανδρὺ, ἔξηκολούθησεν:

— Ὁδήγησον ἡμᾶς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ βαρόνου.

Ἐνῷ ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ υἱός του εἰσήρχοντο διά τινος θύρας εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ αὐτοκτονήσαντος, δύο εἰρηνοφύλακες εἰσῆρχοντο δι' ἄλλης θύρας.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, δύο μόνον εἶσθε;

— Δύο ἄλλοι εἰσὶ κάτω εἰς τὴν θύραν ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν εἴσοδον.

— Καλῶς· ἂς εὐαρεστηθῇ εἷς ἐξ ὑμῶν νὰ μεταβῇ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀστυνόμου ἵνα ἐπιβεβαιώσῃ τὴν αὐτοκτονίαν καὶ ὁ ἕτερος ἂς μείνῃ ἐνταῦθα.

— Λοιπὸν εἶνε αὐτοκτονία;

— Τοῦτο εἶνε εὐνόητον.

— Τῷ ὄντι ἡ χεὶρ αὐτοῦ κρατεῖ ἀκόμη τὸ πιστόλιον. Εἷς τῶν πρακτόρων ἀπῆλθεν.

Ὁ μαρκήσιος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλὸς, ἀκίνητος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους εἰς τὸ πτῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐξαπλωμένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Μ' ὅλην τὴν ἀκαταδάμαστον αὐτοῦ ἐνεργητικότητα, ὁ μαρκήσιος ἦτο ὠχρότατος καὶ λίαν συγκεκινημένος.

Ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

— Ὁ θάνατός σου εἶναι ἡ σωτηρία ἐκείνων οἵτινες ἐπιζῶσιν. Ἰδοὺ ποῦ σ' ἔφερεν ἡ ὀργία, ἡ ὑποκρισία, ἡ πλεονεξία, ἡ πρὸς τὰς ἡδονὰς κλίσις, τὰ ἐλαττώματά σου..... Ἐνόησας ὅτι δὲν ἠδύνασο πλέον νὰ ζήσῃς καὶ ἔσχες τὸ θάρρος νὰ φονεύσῃς σεαυτόν. Εἴθε ὁ ἀξιοθρήνητος βίος σου καὶ τὸ φρικαλέον τέλος σου νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς παράδειγμα!... Πήγαινε, γαίαν ἔχοις ἐλαφράν· λησμονῶ καὶ σοὶ συγχωρῶ!

Ὁ μαρκήσιος στραφεὶς εἶδε τὸν Ραοὺλ εἰσερχόμενον.

— Ἆ! κύρριε, κύρ,ε! εἶπεν ὁ νεκνίας οἰμώζων.

— Ραοὺλ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος σοβαρῶς ἰδοὺ τὸ παρελθόν. ἓν πτῶμα· τὸ μέλλον εἶσθε ὑμεῖς, εἰς ἀνήρ!

Κατόπιν δεικνύων τὸν οὐρανὸν προσέθεσεν.

— Ὁ Θεὸς εἶναι κύριος πάντων!

Ἔπειτα νεῦσας τῷ υἱῷ του καὶ τῷ Ραοὺλ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μετ' αὐτῶν.

— Τώρα, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος ἀπευθυνόμενος τῷ Ραοὺλ, ἂς σκεφθῶμεν περὶ τῆς ἀδελφῆς ὑμῶν.

— Οἴμοι! ἡ Ἐρριέττη ἐγεινεν ἄφαντος!

— Ἠξεύρω.

— Μάτην ἐζήτησα καὶ ἐφώνησα εἰς ὅλην τὴν οἰκίαν, εἰς πάντα τὰ δωμάτια εἰσῆλθον.

— Εἶσθε πεπεισμένος ὅτι δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ;

— Οἴμοι εὑρίσκομαι εἰς τρομερὰν ἀνησυχίαν... Ὦ! δυστυχὴς ἀδελφή μου!